

Dames en heren, meisjes en jongens, Lieve nabestaanden van de slachtoffers in vlucht MH17, waar ter wereld u zich ook bevindt.

Welkom bij deze online herdenking.

De tekst die ik zal uitspreken kunt u meelesen op de website van de stichting

Ladies and gentlemen, girls and boys, dear relatives of the victims in flight MH17, wherever you are in the world. Welcome to this online commemoration.

We have published my speech on the foundations website especially for the foreign relatives.

We danken minister-president Rutte voor zijn woorden en vooral ook voor zijn niet aflatende steun, zoals wij dat ook weer vorige week mochten ervaren . Wij zijn ook nog steeds dankbaar voor de steun van al die anderen die zich inzetten voor de belangen van de nabestaanden én voor gerechtigheid

Het is vandaag 6 jaar geleden, dat vlucht MH17 met daarin uw en onze dierbaren op een gewelddadige en gruwelijke wijze uit de lucht is geschoten.

Én het is vandaag de 7^e keer sinds de eerste herdenking in de Rai op 10 november 2014, dat we samen onze dierbaren herdenken.

Samen herdenken, want dat is en blijft belangrijk. En ondanks dat u hier niet allemaal fysiek bij bent en elkaar niet kan aanraken en troosten als dat nodig is, zijn we toch samen. Weliswaar verbonden via een livestream maar in gedachten allen bij elkaar.

De herdenking van dit jaar zal ons lang bijblijven. Een herdenking waar wij als bestuur van de stichting voor de moeilijke opgave stonden om keuzes te maken. Rekening houden met coronamaatregelen en toch gezamenlijk herdenken. Dat werd dus digitaal herdenken.

Net krap 2,5 week geleden werden de coronamaatregelen versoepeld maar was het voor ons niet meer mogelijk om alsnog een gezamenlijke fysieke herdenking te organiseren. De gemeente heeft wel de mogelijkheid geboden om nabestaanden de gelegenheid te geven de bomen, gedurende de gehele dag te bezoeken.

Ik wil de nabestaanden die begrip hebben getoond en de stichting een hart onder de riem hebben gestoken in deze situatie hartelijk danken.

Maar hier staan we nu, in een zo goed als leeg amfitheater. Ik hoor in de stilte de vlaggen van alle slachtofferlanden wapperen. Ze hangen halfstok.

Wij staan hier bij het gedenkteken van het Nationaal Monument MH17, temidden van 298 zonnebloemen, voor iedere dierbare één. Ook dit jaar is het monument door vele vrijwilligers en het recreatieschap voor ons onderhouden.

Ook hen zijn we nog steeds dankbaar. Wij danken ook al degenen die zich hebben ingezet om deze herdenking mogelijk te maken.

Niet alleen deze bijzondere herdenking zal in ons geheugen gegrift zijn. Het jaar 2020 zal wellicht ook de geschiedenis in gaan als een bijzonder en belangrijk jaar voor ons en vele andere mensen. Op 9 maart van dit jaar begon de berechting van de vier verdachten die beschuldigd worden van betrokkenheid bij het neerhalen van vlucht MH17. De zittingen konden bij gewoond worden of gevolgd worden via een livestream thuis en in Nieuwegein. Veel nabestaanden uit Nederland en uit het buitenland hebben dat dan ook gedaan.

De start van de rechtszaak was een moment waar we met zijn allen lang en met veel geduld en waardigheid op hebben gewacht.

Het waren zittingen, waarvan we wisten, dat deze veel indruk op ons zouden maken en die ons vaak ook terugwierpen in de tijd.

Maar het waren ook zittingen, waar we met bewondering en respect hoorden en zagen, hoe het JIT en het OM kosten noch moeite hebben gespaard om de waarheid boven tafel te krijgen.

Tegelijkertijd moeten we als nabestaanden zien te dealen met de hausse aan desinformatie in de social media en de volstrekte en respectloze ontkenning van enige verantwoordelijkheid voor de dood van onze geliefden. En dat is moeilijk en menselijkerwijs voor ons niet te bevatten.

Maar het is zaak ons vertrouwen in recht en rechtvaardigheid te behouden en er is ook geen enkele aanleiding om dat vertrouwen te verliezen, ondanks de tegenbewegingen.

We weten het, het verkrijgen van rechtvaardigheid is een zaak van lange adem. Dat zien we ook bij de procedure bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens en de procedure rond staatsaansprakelijkheid. Maar als nabestaanden hebben we laten zien, dat we één zijn in onze zoektocht naar recht.

Dat we weten, dat we geduld moeten hebben en dat we dat ook kunnen.

Dat het essentieel is dat de wereld weet wat er gebeurd is, waarom het is gebeurd en wie verantwoordelijk zijn voor de dood van onze geliefden.

Maar ook, dat het lange traject soms een zware tol eist van nabestaanden, die ongewild, maar onvermijdelijk en bij voortdoring worden geconfronteerd met pijnlijke herinneringen en pijnlijke informatie.

We gaan straks de namen noemen van uw en onze dierbaren. Het is voor ons én de nagedachtenis aan onze geliefden heel belangrijk, dat de namen van onze geliefden worden genoemd.

Opdat onze geliefden niet vergeten worden.

Na het namen lezen houden wij gezamenlijk een minuut stilte, voorafgegaan door het blazen van de Last Post.

Ik wens u sterkte vandaag en wij gaan er van uit dat wij u volgend jaar hier weer live te mogen ontmoeten.